

Tipul său de sinteză se situează în filiația tipului de sinteză istorică profesat de Eugen Lovinescu, care, la scurt timp după exercițiul critic foiletonistic, și-a sintetizat studiile pe curente, pe idei, într-o operă făcută în marș. Este o vocație proprie culturii românești, care își face istoria din perspectiva scribirilor individuale ale criticilor.

ARTUR SILVESTRI Doina Modola a observat foarte frumos că **Ora 10,30** e și o istorie a unui personaj care este autorul însuși. Mă asociez observației, care e profundă și are și un subtext. Într-un rînd, Paul Tutungiu ne îmboldeu să vorbim și despre stilul eseistic al lui Valentin Silvestru. Am impresia că, printr-un consens foarte respectuos, nu am vorbit nici unul despre aceasta, deoarece stilul lui este acela al unui scriitor care a scris **Arta îmbrobodirii**. Într-adevăr, Valentin Silvestru e prin aceasta un critic

popular, cultivînd, spre deliciul multîmilor, un radicalism umoristic și inteligent, apt să demonstreze, cu aceeași volubilitate, teza și antiteza.

PAUL TUTUNGIU: Aș vrea să mulțumesc, în numele revistei „Teatrul”, participanților la această dezbatere, care au răspuns la dorința noastră de a pune în discuție două importante cărți de teatru de azi. Evident, e doar un început, aceste cărți, și altele ce pot fi incluse în această categorie, merită comentarii mai ample, care, nu ne îndoim, nu vor întârzia să apară. După cum autorii cărților aici și astfel comentate au la dispoziție paginile trebuitoare în revista noastră, dacă vor considera că e necesar să-și exprime opiniile privitoare la această masă rotundă. Precizăm că — din lipsă de spațiu — publicăm doar fragmente din stenograma dezbaterii.

In memoriam

Benno Popliker

Îl întilneam zilnic în careul Pieței Amzei, cu o sacoșă goală și o servietă doldora de idei și proiecte. O persoană mărunțică, rotofele, cu ochi rotunzi de bufniță, de o mare mobilitate, călcînd ușurel, și zimbînd totdeauna trist, ca unul dintre eroii celui pe care l-a adorat: Șalom Alechem. La fiecare întilnire, mă așteptam să aud de la el un cîntec sau un cuplet vechi, cu o lacrimă veche. Din servietă sa, tîbăcită de ploaie și vînturi, Benno scotea o amintire și un proiect.

Amintirile fostului clev de la Cernăuți, ale fostului student în drept de la Viena, ale actorului care a jucat întîi în limba germană și apoi în idiș, unul dintre membrii fondatori ai T.E.S.

Un rafinament desăvîrșit. Era stanislavskian sau brechtian? El o știa? Discret, de o inalterabilă curățenie sufletească, modest — da, modestia, care i-a fost pană, l-a făcut un Cyrano (cu nasul mic) al Teatrului Evreiesc din România. Șalom Alechem îl va fi așteptînd cu brațele deschise... să-i mulțumească pentru Croitorul fermecat, Viața lui Stempeniu, Tevie Lăptarul, Stele rătăcitoare, Menahem Mendel... „Pentation”-Șalom, pentation al tristeții și bucuriei... Ca autor, regizor, interpret!

A murit, de curînd, în trenul de noapte care-l ducea, în vizită, spre Viena adolescenței sale.

A murit pe pămîntul țării pe care a slujit-o cu marea sa artă!
„Șalom!”

Alecu POPOVICI